

Hegan egin nahi zuen azeri txikia

Bazen behin, baso berde eta baketsu batean, Lila izeneko azeri txiki bat bizi zen. Lila bizkorra, argia eta oso jakin-mindua zen. Baina burutik kendu ezin zuen amets bat zuen...

“Hegan egin nahi dut!” esaten zuen egunero zeruko txoriak ikusten zituen bitartean.

Beste animaliek harriduraz begiratzen zioten.

“Baina azeri txiki bat zara, Lila! Azeriek ez dute hegan egiten”, esaten zion Imma dortokak.

“Ez zait axola! Txoriek egin badezakete, nik ere bai!” erantzuten zion irmoki.

Egun eta egunetan, Lila azeriak bururatzen zitzaion guztia egin zuen hegan egiten ikasteko.

Lehenik eta behin, gaztainondo hosto handiak hartu eta erlauntza baten ondoan aurkitutako eztiarekin lotu zituen hanketan eta bizkarrean. Jauzi egin eta oihu egin zuen:

“Orain hegan egin dezaket! Begira nazazu, Imma! Azeri-txoria naiz!”

Baina adar bati itsatsi zitzaion, guztiz itsaskorra eta hostoak haizean astintzen ari zirela.

“Agian benetako hegoak behar ditut…” pentsatu zuen.

Beraz, hego batzuk egin zituen adar meheekin eta eroritako lumekin, belar lehorrarekin lotuta. Motxila bat bezala jantzi zituen, zuhaitz-enbor altu batera igo zen… eta bere burua jaurti zuen, oihuka:

“Hegan egin!”

Buruz behera lurreratu zen hosto-pila batean. Plop!

“Ez dut minik hartu!” esan zuen, hostoak buruan zituela barre eginez.

Ondoren, kortxo-azalarekin eta denda abandonatu bateko oihal zaharrekin globo bat egiten saiatu zen. Aire beroz bete zuen kastore asmatzailearen, Brunet maisuaren, laguntzarekin.

“Orain igoko da hori!” esan zuen pozik.

Baina globoak “pum!” egin zuen eta hustu egin zen, zulatu den globo bat bezala hegan eginez.

Ahalik eta azkarren korrika egiten ere saiatu zen abiadura hartzeko, harkaitzetatik eta muinoetatik salto eginez. Bakoitzean lurrean biraka amaitzen zuen, hanka eta buztan nahasi bat, baina ez zuen barre egiteari utzi.

“Berrogeita hamar aldiz erori zara!” esan zion Quirze urtxintxak, begiak zabalik.

“Bai, baina bakoitzean pixka bat gehiago erortzen naiz!” erantzun zion Lilak.

“Ez al duzu minik egingo?” galdetu zion Quirze urtxintxak.

“Atzera egiten badut, ez dut inoiz jakingo!” erantzun zion azeri txikiak irribarrez.

Egun batean, hontz zahar oso jakintsu bat agertu zen basoan: Izar andrea. Animalia guztiek entzuten zioten hitz egiten zuenean.

“Zer egiten ari zara, azeri txiki?” galdetu zuen ahots leunez.

“Hegan egiten saiatzen naiz, baina oraindik ez dut lortu”, esan zuen Lilak, pixka bat triste.

Izar andreak irribarre egin eta esan zuen:

“Agian ezin duzu txori bat bezala hegan egin... baina txoriek inoiz egin ezin dituzten gauzak egin ditzakezu. Zuhaitzen artean korrika egin dezakezu, pistak usaindu, ezkutatu, besteei lagundu... Eta bihotz zabalik begiratzen baduzu, ikusiko duzu hegan egiteak amets egitea, ikastea eta haztea ere esan nahi duela”.

Lila pentsakor zegoen. Zerura begiratu zuen, eta gero ingurura. Bere hankak ikusi zituen, sendo eta arinak. Haizea usaindu zuen. Eta irribarre egin zuen.

Egun hartatik aurrera, hegan egin nahi izateari utzi zion... baina ez zion inoiz amets egiteari utzi.

Eta horrela, Lila azeri txiki oso berezi bihurtu zen: basoko beste animalia guztiei amets egiten irakatsi ziena.